

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Hebreëën 10, 24 - 25
Ochtenddienst
Dopen

Broeders en zusters, na votum en zegengroet zullen we de Here in ons lied eren vanwege zijn goedheid en rechtvaardigheid. We zullen dat doen met de woorden van Psalm 101 de verzen 1 en 2. De verzen zijn in de afgelopen week door de kinderen van de Morgenster geleerd. Laten we nu gaan staan om ons leven in de handen van de Here te leggen. Laten we dat doen door in ons hart de volgende woorden te spreken.

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Psalm 101 : 1 en 2**
- 4. Lezing van de wet**
- 5. Zingen : Gezang 10 : 2 en 3 (over de Here Jezus die ons heeft bevrijd)**
- 6. Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 7. Schriftlezing : 1 Johannes 4 : 7 - 21**
- 8. Zingen : Psalm 86 : 2 en 4 (waarin we de Here vragen om nieuw leven)**
- 9. Tekst : Hebreëën 10 : 24 – 25 (lezen vanaf vers 19)**
- 10. Zingen : Psalm 119 : 24 en 26 (dat wij liefhebben wie God vrezen)**
- 11. Bediening van de Heilige Doop**
- 12. Met aansluitend zingen: Psalm 105 : 5**
- 13. Dankzegging en voorbede**
- 14. Slotzang : Lied 320 : 1 - 4 (zingen over de liefde van onze Here voor zijn kerk)**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

In het kader van onze verootmoediging voor de Here, zoals de Generale Synode van Zuidhorn heeft gevraagd, willen we vanmorgen nadenken over onze omgang met elkaar. Wie het besluit kent dat de Generale Synode van Zuidhorn heeft genomen over de verootmoediging, zal zich mogelijk afvragen bij welk onderwerp de tekst van vanmorgen hoort. Ik zal er niet om heen draaien. Deze tekst heeft niet te maken met een onderwerp dat de synode heeft aangegeven. Maar als dienaar van het Woord van onze Here Jezus voel ik me vrij om ook andere onderwerpen in deze periode van verootmoediging te behandelen. Vanmorgen heb ik ervoor gekozen om met elkaar te stil te staan bij de vraag hoe we met elkaar in de gemeente omgaan. De Here Jezus wil hierbij weer onze Herder en Leraar zijn. Het is zijn Woord dat vanmorgen tot ons klinkt als en dat ik zo voor ons heb samengevat:

Wij moeten op elkaar letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken.

Wij moeten dat doen:

- 1. uit liefde voor onze Hogepriester Jezus Christus,**
- 2. uit liefde voor elkaar,**
- 3. door trouw te zijn in het bezoeken van onze samenkomsten,**
- 4. in het besef dat de tijd nog maar kort is.**

We moeten in de eerste plaats op elkaar letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken uit liefde voor onze Hogepriester Jezus Christus. Zien wij dit als onze taak, broeders en zusters, jongens en meisjes? Erop letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken? Weet u nog wanneer u een broeder of zuster hebt aangespoord tot liefde en goede werken? We staan als kinderen van God in een wereld die van de Here is vervreemd. Het geestelijke klimaat in ons land is niet meer christelijk van karakter. Het is een klimaat van individualisme en van autonomie. Autonomie betekent dat jij zelf uitmaakt wat goed en slecht is. En veel mensen hebben daarbij geen grote ideeën over goed en kwaad. “Goed” is wat voordeel voor hun brengt en “slecht” is wat nadelig is voor hun. En daar mag ook niemand zich mee bemoeien of wat van zeggen. Als zij haast hebben en vinden dat zij 150 mogen rijden waar maar 100 is toegestaan en je maakt duidelijk dat ze zich een beetje hebben te gedragen in het verkeer, dan loop je het gevaar met een hele boze automobilist te maken te krijgen. En zo zou ik nog veel

meer voorbeelden kunnen noemen. Veel mensen houden maar hun mond. “Bemoei je maar niet met een ander, straks heb je een klap te pakken.” Nu noem ik misschien een wat extreem voorbeeld van asociaal gedrag, waardoor het idee zou kunnen ontstaan dat het individualisme en de autonomie zich hiertoe beperkt. Maar het gaat veel verder. We mogen ook denken aan praktijken van abortus en euthanasie, van allerlei seksuele relaties die de Here verboden heeft. Dat zijn allemaal dingen waarvan veel mensen vinden dat dat persoonlijke zaken zijn, waar niemand wat over te zeggen heeft. En wij ademen als Gods kinderen dit klimaat ook in. En wij lopen dan ook het gevaar ons maar niet met elkaar te bemoeien. Of te vinden dat een ander zich niet met ons mag bemoeien. Maar een dergelijke manier van denken staat haaks op wat de Here Jezus in de tekst van vanmorgen tegen ons zegt.

Maar voordat we nog verder gaan met de vraag wat de Here Jezus hierbij van ons verwacht, wil ik eerst met u stilstaan bij het verband waarin deze oproep staat. Want deze oproep wordt bepaald door wat de schrijver in vers 19, 20 en 21 heeft gezegd. Daar schrijft hij: “daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft, door het voorhangsel, dat is zijn vlees, en wij een grote priester over het huis van God hebben”. En dan volgen er drie aansporingen, die iedere keer worden ingeleid door de woorden “laten wij”. In deze verzen bepaalt de schrijver ons dus bij het bijzondere feit, dat wij, in tegenstelling tot het oude Israël, het heiligdom van God mogen binnengaan. In het Oude Testament mocht alleen de hogepriester, en dan nog alleen op de Grote Verzoendag het Heilige der Heilige binnengaan. Maar wij mogen door het werk van de Here Jezus, of door het bloed van de Here Jezus zoals het in vers 19 staat, in volle vrijmoedigheid tot God naderen. Zijn bloed heeft ons rein gemaakt voor God. En elke dag pleit Jezus Christus als onze Hogepriester voor ons (vers 21). En nu het zo is, moeten wij niet op afstand blijven staan, maar ook daadwerkelijk tot God naderen. Vers 22: laten wij toetreden. Wij moeten naar binnengaan. We zouden aan het werk van onze Hogepriester afbreuk doen als wij nu op een afstand blijven. Want dan wordt zijn werk nutteloos. Want voor ons heeft Hij die toegang tot God verdiend. Daardoor komt de schrijver met drie aansporingen voor de gemeente.

De eerste aansporing is dat wij moeten toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid van het geloof, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef

van kwaad en met een lichaam dat gewassen is met zuiver water. Het kernwoord in deze aansporing is het woord “geloof”. Door het geloof in het volbrachte werk van onze Hogepriester Jezus Christus kunnen wij tot God naderen met een hart dat gezuiverd is van besef van kwaad en een lichaam dat gewassen is met zuiver water.

De tweede aansporing is dat wij de belijdenis van hetgeen wij hopen onwankelbaar vasthouden, omdat Hij die beloofd heeft, getrouw is. Hier is het kernwoord “hoop”. De verwachting van de vergeving van de zonden, de opstanding van het vlees en het eeuwig leven. Een verwachting die gebaseerd is op het feit dat onze Hogepriester Jezus Christus die ons deze dingen beloofd heeft betrouwbaar is.

En tenslotte is er de aansporing van onze tekst. Om op elkaar te letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. Hier is het kernwoord “liefde”. Geloof, hoop en liefde zijn achtereenvolgens de kernwoorden van de aansporingen. En uit liefde voor onze Hogepriester Jezus Christus moeten wij elkaar liefhebben. Want zijn werk komt het meest tot zijn eer als wij met elkaar tot God toetreden. Met elkaar. Zonder dat iemand is achtergebleven. Zodat er zoveel mogelijk mensen over de weg gaan die de Here Jezus heeft gebaad. En zoveel mogelijk mensen Jezus Christus eren om zijn werk. En zodat er al iets in deze wereld zichtbaar wordt van het nieuwe leven dat Christus brengt. Zodat wij inderdaad een zoutend zout en lichtend licht in deze wereld zijn. Ja, zodat onze Hogepriester eer ontvangt omdat de mensen zien dat wij niet alleen vrij zijn van de schuld van onze zonden, maar dat wij ook uit liefde leven en goede werken doen. En dat brengt ons ook gelijk bij het tweede punt. Waarin we zullen zien dat we

Op elkaar moeten letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken uit liefde voor elkaar. Wie Jezus Christus als zijn Hogepriester heeft aanvaard en in liefde voor Hem wil leven, die ontkomt niet aan de opdracht om ook zijn naaste lief te hebben. In het bijzonder zijn broer en zus in Jezus Christus. En wie zijn broer en zus lief heeft let ook op hem of haar. Nu heeft dat “letten op elkaar” voor ons snel iets van een negatieve klank. Wij voelen het al gauw als bemoeizucht. Vandaag de dag is dat gevoel nog sterker dan vroeger. Maar broeders en zusters die klank heeft het in de Bijbel niet. De Here roept ons niet tot bemoeizucht. Bemoeizucht en liefde gaan zelden hand in hand. Nee, we moeten op elkaar letten vanuit onze liefde. En als we zo op elkaar letten, dan leidt dat niet tot allerlei negatieve vormen van kritiek, maar brengt het er ons toe dat we ervoor zorgen dat niemand afwaalt uit de kudde. Tijdens een fietstocht letten we ook op

elkaar. We letten op of niemand door het verkeer in gevaar komt. We letten op of ieders fiets nog veilig is. We letten op of iedereen het tempo nog kan bijhouden. Zo wil de Here Jezus dat we ook op onze tocht naar het nieuwe Jeruzalem op elkaar letten. Want heel nadrukkelijk staat er ook bij waarom we acht moeten geven op elkaar. Namelijk om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. We moeten op elkaar letten om elkaar aan te vuren tot liefde en aan te vuren tot goed werken. Lid zijn van de kerk lijkt dus op een teamsport. Als je aan het voetballen bent, dan moedig je als spelers je teamgenoten ook aan. Niet door elkaar af te kraken. Maar wel door elkaar een compliment te geven als iemand iets goeds heeft gedaan. Door iemand die gevallen is weer omhoog te trekken en op zijn benen te zetten. Soms kan het nodig zijn als iemand steeds dezelfde fout maakt, hem een stuk uitleg te geven. Wij zijn door de Here Jezus aan elkaar gegeven om elkaar aan te vuren. En elkaar aanvuren is heel wat anders als elkaar afkraken. Is heel wat anders dan anderen buiten te sluiten. Anderen te negeren. Als voetballers spelers uit hun eigen team negeren, dan doen bouwen ze het team niet op, maar verzwakken het team. Zo is het ook in de kerk. Als we bepaalde gemeenteleden links laten liggen dan gaat dat ten koste van die broeder of zuster, maar ook ten koste van de kerk als geheel. Of als er conflicten zijn in een team, dan zal er gezocht worden naar een oplossing daarvoor. Als twee spelers elkaar niet mogen, dan gaat dat ten koste van de hele teamprestatie. Als u dus moeite hebt met bepaalde broeders en zusters moet u proberen die problemen op te lossen. Maak anders vandaag eens een lijstje van broeders en zusters die u ontloopt of waarmee u niet door de deur kunt. En ga dan eerst voor uzelf na of u wel een goede reden hebt om die ander te ontlopen. Een reden die u met een goed geweten aan God kunt verantwoorden. En als die reden terecht is, ga dan eens na of het niet uitgepraat kan worden. Vraag eventueel hulp bij een broeder of zuster uit de gemeente die in staat is goed te luisteren en te bemiddelen. Want als u dat niet doet dat gaat dat ten koste van onze teamprestatie. Natuurlijk mag van iedereen ook gevraagd worden dat hij of zij zich naar vermogen inzet om mee te doen. Een voetballer die stijf op de middenlijn blijft staan, heeft het ook aan zichzelf te danken als hij geen bal krijgt. Je moet je wel aanbieden en meedoen.

En het mooie spel waar wij toe geroepen zijn is maar niet een potje voetbal, maar het spel van het liefhebben en het doen van goede werken. Dat is waartoe de Here ons met elkaar geroepen heeft. Hoe ziet dat er in de praktijk van het gemeentelven uit? Moet u

nu allerlei broeders en zusters met opgeheven vingertje benaderen? Nee, helemaal niet. Dat mag duidelijk zijn uit wat ik daarnet heb gezegd. Het gaat erom dat we elkaar opbouwen. En dat kan al heel eenvoudig. Door een kaart te sturen naar iemand van wie u weet dat die het moeilijk heeft. Door zo'n kaart laat u zien dat die ander voor u niet aan de kant staat en erbij hoort. En dat zal voor die broeder of zuster in veel gevallen een aansporing zijn om weer meer mee te doen. U kunt dat doen door te bedanken als je in een moeilijke periode van iemand een kaart hebt ontvangen. Daarmee laat u die ander merken dat zijn kaart gewaardeerd is. Dat zal ervoor zorgen dat die ander het gevoel heeft dat het dus niet zinloos is om een kaart te sturen. Of door even te bellen. Of even iemand aan te spreken op het kerkplein of schoolplein. Ik beseft dat veel broeders en zusters dat moeilijk vinden als mensen grote problemen hebben. Want wat kun je doen? Je kunt de problemen van een ander zelden oplossen. Maar broeders en zusters, dat verwacht die ander ook niet.

Een enkele keer kan het ook nodig zijn om iemand te onderwijzen. Als iemand zichzelf en de gemeente en de eer van God in gevaar brengt, dan mag hij of zij daar ook over worden aangesproken. Een verdediger bij het voetbal die de bal steeds door het midden uitverdedigt krijgt het ook te horen. Want voor je het weet legt de tegenstander de bal in het net. Zo moeten we dus op elkaar letten om elkaar aan te sporen tot liefde en goede werken. En wie dat met liefde doet en goede werken daarbij doet, zal ook zijn broeder of zuster, tot liefde en goede werken stimuleren. Het is één van twee. Of we stimuleren elkaar en bouwen elkaar op, of we laten elkaar vallen en breken elkaar af. Laten wij dan elkaar opbouwen. Uit liefde voor onze Hogepriester en uit liefde voor elkaar. Dat in de tweede plaats.

We moeten in de derde plaats op elkaar letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken door het trouw bezoeken van de kerkdiensten. Een kritische luisteraar vraagt zich mogelijk af, waarom ik vers 25 ook gekozen heb als tekst voor deze preek. Vers 25 is toch een op zichzelf staande zin. In onze Bijbel vinden we dat inderdaad zo. Maar in de Griekse grondtekst is vers 25 ondergeschikt aan vers 24. Letterlijk luidt vers 25 zo: niet verzuimende de eigen bijeenkomsten, zoals sommigen gewend zijn, maar elkaar aansporend en dat des te meer naarmate u de dag ziet naderen.

De bijeenkomsten van de gemeente hebben dus alles te maken met het letten op elkaar om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken. En zo moeilijk te begrijpen is dat

niet. Want laten we de zondagse samenkomsten eens nemen. Want daar moet toch in de eerste plaats aan gedacht worden. Stel dat we die zondagse kerkdiensten zouden schrappen, want zou er dan overblijven van ons gemeentelven? Van onze dienst aan de Here? Van het op elkaar letten om elkaar aan te sporen tot liefde en goede werken? De zondagse kerkdiensten zijn de motor van het gemeentelven. Want zondags ontvangen we van de Here zelf bemoediging. Want elke zondag weer herhaalt Hij zijn beloften van vergeving van onze zonden, van het eeuwige leven en de nieuwe aarde. En van tijd tot tijd maakt de Here die beloften ook nog eens zichtbaar in de sacramenten van Heilig Avondmaal en Heilige Doop. Zoals vandaag. Zondags zet de Here Jezus ons geloofsleven ook weer op scherp. Hoe makkelijk zakt ons geloofsleven in. Er zou weinig van overblijven als de Here ons niet elke keer weer wakker schudt. Wat zou er van ons gevoel van bij elkaar horen overblijven als we zondags niet meer bij elkaar zouden zitten? Om samen te zingen, samen te luisteren, samen te bidden? Daarom is het zo belangrijk dat u hier elke zondag bent. Voor jongens die graag in termen van voetbal denken, zou je de zondagse kerkdiensten kunnen vergelijken met de telkens weer terugkerende trainingen. Wie nooit op de training komt mist de tactische en technische aanwijzingen van de trainer. Mist ook het gevoel dat je als team opbouwt tijdens de training. Die zal ook ervaren dat zijn teamleden niet zo goed weten wat ze met hem aan moeten. Want ja, wil die ander wel echt meedoen? Wil die wel zijn bijdrage leveren aan het team? Interesseert het hem wel? Nu zeg ik dit niet om mensen te de afgelopen tijd nogal makkelijk zijn weggebleven weg te jagen. Integendeel, ik zeg u dit juist om u na te laten denken en u aan te sporen om weer meer mee te doen. En degenen die wel trouw zijn, zou ik willen zeggen: laat de mensen die dreigen achter te blijven niet vallen, maar zoek ze op. Stuur ze een kaartje en schrijf dat u ze mist. Want dat is wat de Here Jezus van ons vraagt. Beperk uw aansporingen niet tot degenen die toch wel komen, maar houdt uw blik ruim.

En let daarbij op de tijd. Dat zullen we tot slot zien. **We moeten in de vierde plaats op elkaar letten om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken in het besef dat de tijd nog maar kort is.** Broeders en zusters, jongens en meisjes, binnenkort is het de finale. En dan komt het erop aan. Dan is het beslissende moment aangebroken. Dan komt de Here Jezus terug. Dan zal Hij ons beoordelen. En dan zijn er maar twee mogelijkheden: of u krijgt een plaats in zijn eeuwige rijk. U ontvangt de krans van de over-

winning. Of uw plaats wordt u afgenomen. En dan zult u eeuwig uw verlies moeten dragen. Zoiets als een gelijkspel zal er straks niet zijn. Laten we dat goed beseffen. We weten niet wanneer het beslissende moment daar is. De datum is ons onbekend. Daarom doen we er goed aan om elke dag klaar te zijn. Met elkaar. Uit liefde voor onze Hogepriester Jezus Christus en uit liefde voor elkaar.

Amen